

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak na vereenvoudigde behandeling (artikel 8:54 van de Algemene wet
bestuursrecht) op het hoger beroep van:

, wonend te
appellante,

tegen de uitspraak in zaak nrs. 06/4472 en 07/374 van de
voorzieningenrechter van de rechtbank Rotterdam van 21 maart 2007 in het
geding tussen:

appellante

en

de minister van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 24 oktober 2006 heeft het Centraal Orgaan opvang asielzoekers (hierna: het COa), namens de minister van Justitie (hierna: de minister) de aan (hierna:) verstrekte leefgelden op grond van de Beleidsregels beëindiging verstrekking leefgelden aan ex-ama's (hierna: de beleidsregels) beëindigd.

Bij besluit van 22 januari 2007 heeft het COa, namens de minister, het daartegen door gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 21 maart 2007, verzonden op 27 maart 2007, heeft de voorzieningenrechter van de rechtbank Rotterdam (hierna: de voorzieningenrechter), voor zover thans van belang, het daartegen door ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft bij brief, bij de Raad van State ingekomen op 8 mei 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Het COa heeft namens de minister een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Bij besluit van 5 september 2002 heeft de minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie, voor zover thans van belang, een aanvraag van om haar een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen. Bij uitspraak van 27 mei 2004 heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Utrecht, het daartegen door ingestelde beroep ongegrond verklaard. Bij uitspraak van 3 september 2004 in zaak nr. 200405562/1 heeft de Afdeling de uitspraak van 27 mei 2004 bevestigd, zodat het besluit van 5 september 2002 in zoverre in rechte onaanastbaar is geworden.

2.2. De beleidsregels hebben betrekking op vreemdelingen die, na als alleenstaande minderjarige asielzoeker in Nederland een asielverzoek te hebben gedaan, meerderjarig zijn geworden (hierna: ex-ama's). In de beleidsregels is vermeld dat de minister in een aantal gevallen aan ex-ama's na het bereiken van de meerderjarige leeftijd via de Stichting Nidos leef- en zakgelden heeft verstrekt zonder dat hiervoor een wettelijke grondslag bestaat en dat is besloten deze uitkeringen, die worden bekostigd uit de algemene middelen, te beëindigen. Voor de wijze van beëindiging is aansluiting gezocht bij de regelingen die op dit punt gelden voor degenen die als volwassen asielzoeker Nederland zijn binnengekomen.

In de beleidsregels is voorts vermeld dat van degene die in Nederland asiel heeft gevraagd, indien een onherroepelijk negatief besluit is genomen op de asielaanvraag, wordt verwacht dat hij zijn vertrek uit Nederland realiseert. Uitgangspunt is dat de voorzieningen eindigen. De

indiening van een aanvraag om een reguliere verblijfsvergunning creëert in beginsel geen nieuw recht op voorzieningen. Dit uitgangspunt is niet anders voor de meerderjarige vreemdeling die aanvankelijk als ama een asielaanvraag heeft ingediend, onder voogdij van de Stichting Nidos heeft gestaan en uit dien hoofde leefgeld heeft ontvangen.

Voor ex-ama's die op het moment van de inwerkingtreding van de beleidsregels reeds meerderjarig zijn en verblijven in een voorziening van de Stichting Nidos of zelfstandig op kamers wonen, geldt dat de voorzieningen eindigen na het doorlopen van een procedure die wat zorgvuldigheid betreft aansluit bij de beëindiging van voorzieningen van 'gewone' asielzoekers. Voor de te volgen procedure is de datum van het laatste besluit in de asielprocedure bepalend. Indien dat besluit dateert van vóór 29 december 2000 en het eerste besluit in die procedure van vóór 1 januari 2000, eindigt de verstrekking van leefgelden op basis van de werkwijze als beschreven in de Herziene werkwijze ter vervanging van Stappenplan III van 8 januari 1999. Indien het laatste besluit in de asielprocedure dateert van ná 29 december 2000, dient een besluit tot beëindiging van de leefgelden te worden genomen, nadat overeenkomstig artikel 4:8 van Algemene wet bestuursrecht de ex-ama in de gelegenheid is gesteld zijn zienswijze daarover naar voren te brengen, aldus de beleidsregels.

Nu ten aanzien van het laatste besluit in de asielprocedure op 5 september 2002 is genomen, is in dit geval de laatstgenoemde procedure van toepassing.

2.3. betoogt dat de voorzieningenrechter er ten onrechte van uit is gegaan dat de minister ten tijde van het besluit van 22 januari 2007 bevoegd was besluiten te nemen inzake de beëindiging van de verstrekking van leefgelden. Daartoe voert zij aan dat, gelet op het koninklijk besluit van 14 december 2006, nr. 06.004621, houdende wijziging van de beleidsterreinen met de aangelegenheden waarvan minister zonder portefeuille drs. M.C.F. Verdonk is belast, met ingang van die datum laatstgenoemde bewindspersoon en niet de minister bevoegd was om te besluiten. In verband hiermee was na 14 december 2006 voorts geen sprake van een voor het nemen van het besluit van 22 januari 2007 rechtsgeldig mandaat, aldus

2.3.1. Het betoog faalt. Zoals de voorzieningenrechter terecht heeft overwogen, blijkt uit het koninklijk besluit van 14 december 2006 niet dat de beëindiging van de verstrekking van leefgelden aan ex-ama's ten tijde in geding niet langer tot de bevoegdheid van de minister behoorde. Van de zijde van het Ministerie, zo blijkt uit de stukken, is ook bevestigd dat na 14 december 2006 de minister terzake bevoegd is gebleven. Gelet op het Mandaatbesluit COa van 19 november 2004, waarbij de minister het bestuur van het COa mandaat heeft verleend van de bevoegdheid om besluiten te nemen ter uitvoering van de beleidsregels, is het besluit van 22 januari 2007 genomen krachtens daartoe door het bevoegde bestuursorgaan verleend mandaat.

2.4. Voorts klaagt dat de voorzieningenrechter, door te overwegen dat de beleidsregels niet kennelijk onredelijk zijn, niet heeft

onderkend dat het daaraan ten grondslag gelegde uitgangspunt, dat een wettelijke grondslag voor verstrekking van leefgelden aan meerderjarige ex-ama's ontbreekt, onjuist is. Ten onrechte heeft de voorzieningenrechter haar betoog dat artikel 11 van het Besluit subsidie rechtspersonen voor voogdij en gezinsvoogdij vreemdelingen (hierna: het Besluit) een dergelijke grondslag bevat onbesproken gelaten, aldus

2.4.1. De klacht van dat de voorzieningenrechter ten onrechte niet is ingegaan op haar betoog is terecht voorgedragen, maar kan niet tot het ermee beoogde doel leiden. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (uitspraak van 29 augustus 2007 in zaak nr. 200700971/1; www.raadvanstate.nl), kan in artikel 11 van het Besluit geen grondslag worden gevonden voor verstrekking van leefgelden aan meerderjarige ex-ama's. Daarbij is in aanmerking genomen dat dat artikel betrekking heeft op de mogelijkheid voor een rechtspersoon als de Stichting Nidos om ten behoeve van specifieke doelen reserves of voorzieningen te vormen, mits deze door de minister zijn goedgekeurd. Er bestaat dan ook geen grond voor het oordeel dat de voorzieningenrechter onder verwijzing naar de uitspraak van de Afdeling van 5 juli 2006 in zaak nr. 200602901/1 (www.raadvanstate.nl) ten onrechte heeft overwogen dat de beleidsregels niet kennelijk onredelijk zijn.

2.5. Tenslotte klaagt dat de voorzieningenrechter ten onrechte heeft overwogen dat de minister zich op goede gronden op het standpunt heeft gesteld dat zij is uitgestroomd uit het project Terugkeer en om die reden voor continuering van de verstrekking van leefgelden geen aanspraken kan ontlenen aan het kabinetsbesluit, neergelegd in een brief van de minister-president aan de voorzitter van de Tweede Kamer van 13 december 2006 (Kamerstukken II 2006/07, 19 637, nr. 1114) en de naar aanleiding daarvan opgestelde notitie "Toelichting op kabinetsbesluit niet nemen onomkeerbare stappen" van de Immigratie- en Naturalisatiedienst van 15 december 2006 (hierna: de toelichting).

2.5.1. Volgens de toelichting is het kabinetsbesluit niet van toepassing op diegenen die op 13 december 2006 reeds waren uitgestroomd uit het project Terugkeer. Dit zijn vreemdelingen die administratief verwijderd zijn, zoals blijkt uit een daarvan opgemaakt zogenoemd M100-formulier, dan wel vreemdelingen die de van rijkswege gefinancierde opvang hebben verlaten, aldus de toelichting. Anders dan betoogt, is derhalve niet slechts sprake van uitstroom uit het project Terugkeer, indien de vreemdeling zelfstandig of met onbekende bestemming is vertrokken dan wel aan hem een verblijfsvergunning is verleend.

Uit de stukken blijkt dat op 4 oktober 2006 bezwaar heeft gemaakt tegen het besluit van 3 oktober 2006 inzake de afwijzing van haar aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd. In die procedure heeft zij tevens een verzoek ingediend tot het treffen van een voorlopige voorziening (hierna: het verzoek) ertoe strekkend dat zij de uitkomst van de bezwaarschriftprocedure in Nederland mag afwachten.

Zoals de voorzieningenrechter terecht heeft overwogen, heeft met het verzoek te kennen gegeven dat zij in Nederland wil verblijven en niet wil terugkeren naar haar land van herkomst.

Uit het rapport van het op 17 oktober 2006 gehouden vertrekgesprek 2 (fase 1) blijkt dat de gevolgen van de keuze van [] om het verzoek te handhaven met haar zijn besproken. Daarbij is zij erop gewezen dat in dat geval de voorzieningen op 24 oktober 2006 worden beëindigd, zij niet in een vertrekcentrum wordt geplaatst en zij met het beëindigen van de voorzieningen uitstroomt uit het project Terugkeer.

Nu niet in geschil is dat de aan [] verstrekte voorzieningen met ingang van 24 oktober 2006 daadwerkelijk zijn beëindigd en zij op die datum de van rijkswege gefinancierde opvang heeft verlaten, heeft de voorzieningenrechter terecht overwogen dat [] niet valt onder de doelgroep van het kabinetsbesluit neergelegd in de brief van 13 december 2006, omdat zij op die datum reeds was uitgestroomd uit het project Terugkeer, en derhalve niet behoort tot de categorie ex-ama's ten aanzien van wie, blijkens de toelichting, de verstrekking van leefgelden na die datum niet meer wordt beëindigd.

Het betoog faalt.

2.6. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De beslissing in de aangevallen uitspraak wordt bevestigd, zij het met verbetering van de gronden waarop deze rust.

2.7. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. M.G.J. Parkins-de Vin, Voorzitter, en
mr. A.W.M. Bijloos en mr. D. Roemers, Leden, in tegenwoordigheid van
mr. J.W. Prins, ambtenaar van Staat.

w.g. Parkins-de Vin
Voorzitter

w.g. Prins
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 14 november 2007

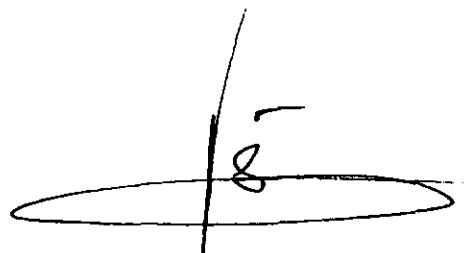
Tegen deze uitspraak kan verzet worden gedaan bij de Afdeling (artikel 8:55 van de Algemene wet bestuursrecht).

- Verzet dient schriftelijk en binnen zes weken na verzending van deze uitspraak te worden gedaan.
- In het verzetschrift moeten de redenen worden vermeld waarom de indiener het niet eens is met de gronden waarop de beslissing is gebaseerd.
- Indien de indiener over het verzet door de Afdeling wenst te worden gehoord, dient dit in het verzetschrift te worden gevraagd. Het horen gebeurt dan uitsluitend over het verzet.

363.

Verzonden: 14 november 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line across the middle.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

COA Centraal Orgaan opvang asielzoekers

Beschikking op bezwaar beëindiging leefgelden

AAN: Pieters Advocaten
T.a.v.: mw. mr. L.M. Straver
Postbus 13017
3507 LA Utrecht

INZAKE: het bezwaarschrift van
IND-nummer: 0012.12.2060
Uw kenmerk: 06062ST

Rijswijk, 22 januari 2007

Geachte mevrouw Straver,

Het door u namens mevrouw (verder: belanghebbende) ingediende bezwaarschrift van 14 november 2006 (aangevuld bij brief van 8 december 2006) is gericht tegen het besluit van de Minister van Justitie van 24 oktober 2006. Hierin is besloten de verstrekking van leefgelden aan belanghebbende te beëindigen. Het Bestuur van het Centraal Orgaan opvang asielzoekers (hierna: COA) heeft dit besluit namens de Minister van Justitie genomen.

Juridisch kader

Belanghebbende heeft als alleenstaande minderjarige asielzoeker (hierna: ama) in Nederland een asielverzoek gedaan. Hierdoor is belanghebbende onder de voogdij gekomen van de Stichting NIDOS en zijn aan belanghebbende leefgelden verstrekt. Bij het bereiken van de 18-jarige leeftijd is belanghebbende meerderjarig geworden en is van rechtswege de voogdij van de Stichting NIDOS geëindigd (artikel 1:233 jo artikel 1:245 BW). Hiermee is tevens de wettelijke basis voor de verstrekking van leefgelden vervallen. De leefgelden zijn, ook al bestond hier geen wettelijke basis meer voor nu belanghebbende de leeftijd van 18 jaar heeft bereikt, aan belanghebbende doorbetaald.

Bij besluit van de Minister van Justitie van 19 november 2004 (Stcrt. 14 januari 2005, nr. 10, p. 9) is aan het bestuur van het COA de bevoegdheid tot het nemen van besluiten namens de minister inzake de beëindiging van de verstrekking van leefgelden aan ex-ama's gemandateerd.

De Immigratie- en Naturalisatiedienst (hierna: IND) heeft het COA medegedeeld dat belanghebbende in het kader van de eerste asielaanvraag is uitgeprocedeerd. De eerste IND-beschikking in de eerste asielprocedure dateert van ná 1 januari 2000. Ter beëindiging van de verstrekking van de leefgelden dient te worden vastgesteld dat belanghebbende de leeftijd van 18 jaar heeft bereikt. Nadat belanghebbende conform artikel 4:8 Awb in de gelegenheid is gesteld een zienswijze naar voren te brengen, dient een beschikking beëindiging leefgelden aan belanghebbende te worden gegeven (zie de Beleidsregels beëindiging leefgelden aan ex-ama's, Stcrt. 14 januari 2005, nr. 10, p. 9, verder te noemen: de Beleidsregels).

Voorafgaand aan het nemen van het bestreden besluit heeft het COA vastgesteld dat belanghebbende meerderjarig is geworden. Tevens heeft het COA belanghebbende in de gelegenheid gesteld een zienswijze naar voren te brengen over het voornemen van het COA om de verstrekking van leefgelden aan belanghebbende te beëindigen.

In het zienswijzegesprek van 6 september 2006 heeft belanghebbende geen argumenten of gegevens aangevoerd welke voor het COA aanleiding waren om niet tot beëindiging van de verstrekking van de leefgelden over te gaan.

COA Centraal Orgaan opvang asielzoekers

Beoordeling van de gronden van bezwaar

Op grond van artikel 7:2, eerste lid, Awb, dient een bestuursorgaan, voordat op bezwaar wordt beslist, belanghebbenden in de gelegenheid te stellen te worden gehoord. Van dit horen kan op grond van artikel 7:3 van deze wet worden afgezien.

De gronden die u naar voren brengt in uw bezwaarschrift leiden niet tot een ander oordeel dan weergegeven in de door u bestreden beschikking.

Het COA meent dat de beleidsregels zoals die zijn opgesteld door de Minister van Justitie (zie Stcrt. 14 januari 2005, nr. 10, p. 9, verder: de Beleidsregels) weinig tot geen ruimte laten om hiervan af te wijken. In deze Beleidsregels is een strikte grondslag om tot beëindiging van de verstrekking van leefgelden over te gaan opgenomen. De grondslag van de beëindiging van de verstrekking van de leefgelden is het feit dat belanghebbende meerderjarig is. In de Beleidsregels zijn geen omstandigheden opgenomen op grond waarvan, ondanks de meerderjarigheid, niet tot beëindiging van de verstrekking van leefgelden mag worden overgegaan.

Het COA heeft dan ook in de door u bestreden beschikking opgemerkt dat uit de door belanghebbende ingediende zienswijze geen omstandigheden naar voren komen op grond waarvan de voortzetting van de verstrekking van de leefgelden geboden is. Dit betekent derhalve dat het COA de zienswijze heeft betrokken bij haar besluitvorming. Het in de door belanghebbende ingediende zienswijze gestelde brengt niet met zich mee dat de Beleidsregels niet op belanghebbende van toepassing zouden zijn en niet uitgevoerd mogen worden. Het COA heeft geen reden gezien om gebruik te maken van artikel 4:84 Awb, om anders te besluiten dan waartoe de Beleidsregels nopen.

Het COA is van mening dat het doorbetalen van de leefgelden niet op een wettelijke grondslag berust. De door u genoemde circulaire is ingetrokken op het moment van inwerkingtreden van de Beleidsregels. Het eveneens door u aangehaalde Besluit kwaliteitsregels en taken voogdij- en gezinsvoogdij-instellingen is per 1 januari 2005 ingetrokken. Overigens kende artikel 9 lid 2 van het Kwaliteitsbesluit geen rechten toe op de verstrekking van leefgelden.

In uw bezwaarschrift stelt u dat er sprake is van strijd met het vertrouwensbeginsel en het consistentiebeginsel. Het enkel doorbetalen zonder wettelijke grondslag betekent niet dat het vertrouwensbeginsel er toe zou moeten leiden dat de leefgelden onbeperkt doorbetaald zouden moeten worden. Verder is niet gebleken van enige bevoegd gedane toezegging over doorbetaling, zodat het beroep op het vertrouwensbeginsel niet kan slagen.

De bepalingen van het IVRK hebben geen rechtstreekse werking. Het COA discrimineert niet in de zin van artikel 2 IVRK. Wanneer belanghebbende legaal in Nederland zou verblijven, zou de verstrekking van de leefgelden eveneens worden beëindigd.

De artikelen 26 en 27 van het IVRK hebben gezien artikel 93 Grondwet geen rechtstreekse werking.

De partijen die betrokken zijn bij het Project beëindiging Leefgelden Ex-Ama's (Nidos, COA, IND en het Ministerie van Justitie) hebben niet de taak en zijn er ook niet op geëquipeerd om te controleren of het kind in een situatie komt te verkeren waarbij een toereikende levensstandaard als bedoeld in artikel 27 IVRK voor het kind niet meer kan worden gewaarborgd.

Zoals het systeem van voorzieningen in Nederland voorschrijft, kunnen niet-inkomsten- en vermogensgebonden voorzieningen beëindigd worden en zal de WWB eventueel in laatste instantie ervoor moeten zorgen dat een toereikende levensstandaard in de zin van het IVRK voor het kind wordt gewaarborgd. Daarom is het COA van mening dat het beëindigen van de leefgelden niet in strijd is met het IVRK.

In uw bezwaarschrift stelt u dat in het kader van de belangenafweging het feit dat bezwaarde onder een eventuele pardonregeling valt, een rol dient te spelen.

COA Centraal Orgaan opvang asielzoekers

Hieromtrent wordt herhaald dat betrokkene op grond van haar leeftijd en verblijfsrechtelijke status geen recht heeft op de verstrekking van leefgelden. Het bestreden besluit is derhalve op juiste gronden genomen en dateert bovendien van vóór de aanvang van huidige politieke discussie. Het is niet aan het COA om vooruit te lopen op (een thans nog onzekere totstandkoming, inhoud en doelgroep van) toekomstig beleid.

De Afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State heeft in haar uitspraak van 5 juli 2006 (LJN: AY0403) geoordeeld dat de Beleidsregels niet kennelijk onredelijk zijn.

Blijkens de hiervoor genoemde uitspraak van de Afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State is het niet in levensonderhoud kunnen voorzien bij de vaststelling van het terzake gevoerde beleid in de overwegingen betrokken, zodat geen sprake is van bijzondere omstandigheden in de zin van artikel 4:84 Awb.

Het feit dat belanghebbende door het beëindigen van de verstrekking van leefgelden niet meer is verzekerd, vormt gezien de Beleidsregels eveneens geen bijzondere omstandigheid.

Gezien de Beleidsregels heeft het al dan niet kunnen terugkeren naar het land van herkomst geen invloed op de besluitvorming aangaande de beëindiging van de verstrekking van de leefgelden.

Het in uw bezwaarschrift gestelde in overweging nemende ben ik van oordeel dat uw bezwaarschrift kennelijk ongegrond is omdat uit het bezwaarschrift zelf reeds aanstonds blijkt dat uw bezwaren ongegrond zijn en er redelijkerwijs geen twijfel mogelijk is over die conclusie. Dit mede gezien het feit dat de Beleidsregels geen beoordelingsruimte laten om hiervan af te wijken. Daarom is belanghebbende op grond van artikel 7:3, onder b, Awb niet in de gelegenheid gesteld het bezwaar mondeling toe te lichten.

Beslissing

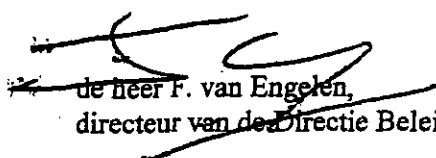
Het COA verklaart uw bezwaar ongegrond.

U kunt tegen deze beslissing binnen 6 weken na de dag van bekendmaking in beroep gaan bij de rechtbank. Het beroepschrift dient u te richten aan de rechtbank, sector bestuursrecht, binnen het rechtsgebied van de woonplaats van belanghebbende.

De rechtsgevolgen van dit besluit worden niet opgeschort door de indiening van een beroepschrift.

Namens de Minister van Justitie,

Het Bestuur van het Centraal Orgaan opvang asielzoekers,
namens deze,

de heer F. van Engelen,
directeur van de Directie Beleid en Juridische Zaken

Correspondentie over deze beschikking verzoek ik u te richten aan:
Centraal Orgaan opvang asielzoekers
t.a.v. Plexa/NSH
Postbus 3002
2280 ME RIJSWIJK

uitspraak

RECHTBANK ROTTERDAM

Sector Bestuursrecht
Voorzieningenrechter

Reg.nr.: AWB 06/4472
AWB 07/374

Uitspraak naar aanleiding van het verzoek om voorlopige voorziening als bedoeld in artikel 8:81 van de Algemene wet bestuursrecht

in het geding tussen

wonende te verzoekster,
gemachtigde mr. L.M. Straver,

en

de Minister van Justitie, namens deze het Centraal Orgaan opvang asielzoekers, verweerder,
gemachtigde mr. S.R. Fernhout.

1 Ontstaan en loop van de procedure

Bij brief van 6 juni 2006 is verzoekster geïnformeerd over het aanvangen van een procedure om tot beëindiging van haar leefgeld over te gaan. Op 6 juli 2006 is verzoekster in een gesprek ervan op de hoogte gesteld dat haar leefgeld zal worden beëindigd. Op 17 juli 2006 heeft hierover een vervolggesprek met verzoekster plaatsgevonden. Op 6 september 2006 heeft nogmaals een gesprek plaatsgevonden waarbij verzoekster haar zienswijze naar voren heeft kunnen brengen over de beëindiging van haar leefgeld.

Bij besluit van 24 oktober 2006 is de verstrekking van leefgeld aan verzoekster beëindigd.

Tegen dit besluit heeft verzoekster bezwaar gemaakt bij brief van 14 november 2006. Tevens heeft verzoekster bij brief van 14 november 2006 de voorzieningenrechter van de rechtbank verzocht om hangende bezwaar een voorlopige voorziening te treffen, waardoor de verstrekking van leefgelden wordt hervat tot zes weken nadat op het bezwaar zal zijn beslist. Bij brief van 23 november 2006 heeft verzoekster de gronden van haar verzoek ingediend. Bij brief van 13 december 2006 heeft verzoekster de gronden van bezwaar ingediend en verzocht deze tevens als gronden van het verzoek aan te merken.

Bij besluit van 22 januari 2007 heeft verweerder het bezwaar ongegrond verklaard.

Verzoekster heeft tegen dit besluit (hierna: het bestreden besluit) beroep ingesteld bij brief van 29 januari 2007. Tevens heeft verzoekster bij brief van 29 januari 2007 de rechtbank verzocht om het petitum van het door haar ingediende verzoek om een voorlopige voorziening te wijzigen in die zin dat het verweerder wordt verboden om de verstrekking van leefgelden te beëindigen tot zes weken nadat op het beroep zal zijn beslist, althans de werking van het bestreden besluit op te schorten hangende beroep.

Verweerder heeft op 30 januari 2007 een verweerschrift ingediend.

Reg.nr. AWB 06/4472
AWB 07/374

2

Op 1 februari 2007 heeft verzoekster de gronden van haar beroep en verzoek aangevuld alsmede producties overgelegd.

Het onderzoek ter zitting heeft plaatsgevonden op 2 februari 2007. Verzoekster is ter zitting verschenen, bijgestaan door haar gemachtigde. Verweerder heeft zich ter zitting laten vertegenwoordigen door zijn gemachtigde. De behandeling ter zitting is geschorst.

Bij brief van 6 februari 2007 heeft verzoekster het beroep en het verzoek voorzien van nadere gronden.

Verweerder heeft een aanvullend verweerschrift ingediend bij brief van 8 februari 2007. Daarin heeft verweerder toestemming verleend voor het achterwege laten van een nadere behandeling ter zitting.

Bij brief van 9 februari 2007 heeft verzoekster gereageerd op het aanvullend verweerschrift. Verzoekster heeft eveneens toestemming verleend voor het achterwege laten van een nadere behandeling ter zitting.

De voorzieningenrechter heeft het onderzoek gesloten.

2 Overwegingen

Wettelijk kader

Op grond van artikel 8:81, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) kan, indien tegen een besluit bij de rechtbank beroep is ingesteld dan wel, voorafgaand aan een mogelijk beroep bij de rechtbank, bezwaar is gemaakt of administratief beroep is ingesteld, de voorzieningenrechter van de rechtbank die bevoegd is of kan worden in de hoofdzaak, op verzoek een voorlopige voorziening treffen indien onverwijlde spoed, gelet op de betrokken belangen, dat vereist.

Voor zover de daartoe uit te voeren toetsing meebrengt dat de rechtmatigheid van het bestreden besluit wordt beoordeeld, heeft het oordeel van de voorzieningenrechter een voorlopig karakter en is dat oordeel niet bindend voor de beslissing op bezwaar of eventueel in de hoofdzaak.

Standpunt van verweerder

Verweerder heeft - zakelijk weergegeven - onder toepassing van de Beleidsregels beëindiging verstrekking leefgeldten ex-ama's van 19 november 2004 (Stcrt. 14 januari 2005, nr. 10, pag. 9, hierna: Beleidsregels) de aan verzoekster verstrekte leefgeldten beëindigd. Verweerder geeft aan van de Immigratie- en Naturalisatiedienst te hebben vernomen dat verzoekster in het kader van haar eerste asielaanvraag is uitgeprocedeerd. De eerste beschikking naar aanleiding van de asielaanvraag dateert van na 1 januari 2000. Tevens heeft verweerder erop gewezen dat verzoekster inmiddels meerderjarig is geworden. Bij het bereiken van de achttienjarige leeftijd is van rechtswege de voogdij van de Stichting Nidos geëindigd en is de wettelijke basis voor de verstrekking van leefgeldten vervallen. Verzoekster is in de gelegenheid gesteld om haar zienswijze te geven op het voornemen om haar leefgeldten te beëindigen. Niet is gebleken van omstandigheden op grond waarvan voortzetting van de verstrekking van leefgeldten geboden is. De door verzoekster aangevoerde bezwaren leiden niet tot een andere conclusie. Verweerder wijst er in dit verband op dat de Beleidsregels weinig tot geen ruimte laten om ervan af te wijken.

Reg.nr. AWB 06/4472
AWB 07/374

3

Verwezen wordt naar de uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (hierna: de Afdeling) van 5 juli 2006, LJN AY0403, waarin is geoordeeld dat de Beleidsregels niet kennelijk onredelijk zijn. Verweerder ziet geen reden om onder toepassing van artikel 4:84 van de Awb anders te besluiten dan waartoe de Beleidsregels nopen. De omstandigheid dat verzoekster niet in haar levensonderhoud kan voorzien, is bij de totstandkoming van het beleid meegewogen en levert derhalve geen bijzondere omstandigheid op om van het beleid af te wijken. Het al dan niet kunnen terugkeren naar het land van herkomst heeft gezien de Beleidsregels geen invloed op de besluitvorming aangaande de beëindiging van de verstrekking van de leefgelden. Verweerder geeft aan dat de circulaire van 13 juni 2002 is ingetrokken bij de inwerkingtreding van de Beleidsregels. Het Besluit kwaliteitsregels en taken voogdij- en gezinsvoogdijinstellingen is per 1 januari 2005 ingetrokken. Overigens merkt verweerder op dat artikel 9, tweede lid, van dat besluit geen rechten toekende op de verstrekking van leefgelden. De enkele omstandigheid dat leefgelden zijn betaald zonder wettelijke grondslag betekent niet dat het vertrouwensbeginsel ertoe zou moeten leiden dat de leefgelden onbeperkt doorbetaald zouden moeten worden. Van enige bevoegd gedane toezegging over doorbetaling is niet gebleken zodat het beroep op het vertrouwensbeginsel niet kan slagen. Van discriminatie in de zin van artikel 2 van het Verdrag inzake de rechten van het kind (hierna: IVRK) is geen sprake. In dit verband merkt verweerder op dat de verstrekking van leefgelden ook zou zijn beëindigd indien verzoekster legaal in Nederland zou hebben verbleven. De artikelen 26 en 27 van het IVRK hebben geen rechtstreekse werking. Daarbij merkt verweerder op niet de taak te hebben en niet te zijn geëquipeerd om te controleren of het kind van verzoekster in een situatie komt te verkeren waarbij een toereikende levensstandaard als bedoeld in artikel 27 van het IVRK niet meer kan worden gewaarborgd. Voor het geval een dergelijke situatie dreigt te ontstaan, wijst verweerder erop dat de instanties genoemd in de Wet Werk en Bijstand (hierna: WWB) de aangewezen instanties zijn waartoe verzoekster zich kan wenden. Gelet hierop is verweerder van mening dat het beëindigen van de leefgelden niet in strijd is met het IVRK. Naar aanleiding van het beroep op een eventuele pardonregeling herhaalt verweerder dat verzoekster op grond van haar leeftijd en verblijfsrechtelijke status geen recht heeft op de verstrekking van leefgelden. Het primaire besluit dateert ook van vóór de aanvang van de huidige politieke discussie. Verweerder geeft aan dat niet vooruit kan worden gelopen op (een thans nog onzekere totstandkoming, inhoud en doelgroep van) toekomstig beleid. Verweerder heeft het bezwaar kennelijk ongegrond verklaard en op grond van artikel 7:3, aanhef en onder b, van de Awb van het horen van verzoekster in bezwaar afgezien.

In aanvulling op het vorenstaande heeft verweerder in het verweerschrift er onder meer op gewezen dat artikel 4:84 van de Awb de mogelijkheid biedt om onder bijzondere omstandigheden af te wijken van beleid. Bijzondere omstandigheden zijn omstandigheden waar bij het opstellen van het beleid geen rekening mee is gehouden. Gezien de uitgebreide toelichting bij de Beleidsregels en gezien het feit dat daarbij aangesloten wordt bij de beëindiging van voorzieningen van andere categorieën asielzoekers, is verweerder van mening dat niet snel sprake zal zijn van een situatie welke geacht moet worden niet te zijn voorzien bij de totstandkoming van de Beleidsregels. Van bijzondere omstandigheden in de zin van artikel 4:84 van de Awb is verweerder overigens ook niet gebleken. Van een gerechtvaardigd vertrouwen dat de verstrekking van leefgelden gecontinueerd zou worden, is volgens verweerder geen sprake gelet op de omstandigheid dat reeds vanaf 2002 is getracht beleid te realiseren waarmee de verstrekking van leefgelden kan worden beëindigd. Daarnaast is verweerder van mening dat verzoekster niet voldoet aan de voorwaarden als vermeld in de brief van de Minister President van 13 december 2006. Verweerder wijst erop dat verzoekster op 24 oktober 2006 is uitgestroomd uit het project terugkeer. Daartoe

Reg.nr. AWB 06/4472
AWB 07/374

4

verwijst verweerder naar het rapport van vertrekgesprek 2 (fase 1) van 17 oktober 2006. Omdat verzoekster zich op het moment van de toezegging van het kabinet niet in het project terugkeer bevond, is de toezegging niet op haar van toepassing.

Bij de behandeling ter zitting en daarna heeft verweerder voorts aangevoerd dat de Minister van Justitie in deze bevoegd is gebleven en dat de bevoegdheid is gemandateerd aan het COA. De circulaire van 13 juni 2002 noch de uitspraak van deze rechtbank, nevenzittingsplaats Haarlem, van 27 februari 2003 (kenmerk: AWB 02/90709) leidt tot de conclusie dat er een rechtsgrond is voor de verstrekking van leefgeld nadat een vreemdeling achttien jaar is geworden. Verweerder heeft uiteengezet dat het doel van het project terugkeer is het bewerkstelligen van de terugkeer van uitgeprocedeerde vreemdelingen naar hun land van herkomst. In eerste instantie geschiedt dit door de vreemdeling te bewegen om zelfstandig aan zijn terugkeer te werken. Als dit niet lukt dan volgt gedwongen uitzetting. Met de indiening van een aanvraag tot verlening van een verblijfsvergunning regulier en het indienen van een verzoek om een voorlopige voorziening hangende het bezwaar tegen de afwijzing op van die aanvraag, geeft verzoekster aan dat zij niet wil terugkeren. Door het indienen van een verzoek om een voorlopige voorziening kan verzoekster niet meer worden uitgezet. Dit wordt als frustratie van het project terugkeer beschouwd. Daarbij komt dat het opleggen van een maatregel ex artikel 56 of 57 van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: Vw 2000), in combinatie met artikel 54 van de Vw 2000 de grondslag voor verblijf in het vertrekcentrum, niet meer mogelijk is zodra er sprake is van rechtmatig verblijf. Omdat het indienen van een verzoek om een voorlopige voorziening de uitvoering van het project terugkeer onmogelijk maakt, is daaraan de consequentie verbonden dat na het verstrijken van de acht weken van fase I de vreemdeling uit het project stroomt. Verzoekster is hier uitdrukkelijk op gewezen tijdens het vertrekgesprek 2 en heeft willens en wetens deze consequentie aanvaard door het verzoek om een voorlopige voorziening niet in te trekken. Gelet op het vorenstaande is verzoekster uit het project terugkeer gestroomd. De brief van het COA aan Vluchtelingenwerk Nederland van 1 juli 2005 gaat over de doelgroep van het project terugkeer en niet over wie er uitstroomt uit dat project.

Standpunt van verzoekster

Verzoekster kan zich niet verenigen met de beëindiging van haar leefgelden en voert daartoe - samengevat - het volgende aan. Volgens verzoekster is het onjuist dat er geen wettelijke basis is om tot betaling van leefgeld over te gaan. Blijkens pagina 2 van de circulaire van 13 juni 2002 kan verweerder voor bijzondere projecten en doeleinden subsidie verstrekken. In artikel 9 lid 2 van het Kwaliteitsbesluit en de toelichting daarop is bepaald dat waar de gezagsvoorziening ingevolge het Burgerlijk Wetboek eindigt, eventuele activiteiten, ook na het bereiken van de leeftijd van achttien jaar, als bijzondere doeleinden voor vergoeding in aanmerking komen. Voor zover wordt geoordeeld dat een wettelijke grondslag ontbreekt dan is er volgens verzoekster sprake van buitenwettelijk beleid door aan ex-arna's na het bereiken van de leeftijd van achttien jaar leefgeld te blijven verstrekken. Op grond van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, met name het vertrouwens- en het consistentiebeginsel, kan verzoekster hieraan rechten ontleen. Tevens voert verzoekster aan dat het besluit in strijd is met de artikelen 3:2, 3:4, 3:46 en 4:84 van de Awb. Er is geen sprake van een kenbare op de individuele zaak toegespitste belangenafweging. Evenmin is gemotiveerd ingegaan op het beroep van verzoekster op de belangen van haar minderjarige in Nederland toegelaten zoontje. Volgens verzoekster dienen de belangen van haar zoon ingevolge artikel 2 en 3 van het Verdrag inzake de rechten van het kind (IVRK) een eerste overweging te vormen en kan er een recht op financiële tegemoetkoming gelezen worden in de artikelen 26 en 27 van het IVRK. Daarnaast is nagelaten te beoordelen of er sprake is van bijzondere feiten en omstandigheden die nopen tot het gebruik maken van de inherente

afwijkingsbevoegdheid. Voorts betoogt verzoekster dat de Beleidsregels tot beëindiging van het leefgeld kennelijk onredelijk zijn. De gevolgen van de Beleidsregels staan in verband met de kwetsbare positie van jongvolwassenen in een onevenredige verhouding tot de met de beleidsregels te dienen doelen. Ten slotte stelt verzoekster dat zij onder het project terugkeer valt en dat reeds daarom haar leefgeld niet mag worden beëindigd. Verzoekster wijst erop dat zij alles doet wat redelijkerwijs mogelijk is om terug te keren. Hierin is zij echter niet geslaagd.

Naar aanleiding van de ongegrond verklaring van haar bezwaar voert verzoekster voorts - samengevat - het volgende aan. Volgens verzoekster stelt verweerder ten onrechte dat de Beleidsregels weinig tot geen ruimte laten om ervan af te wijken. In de Beleidsregels is dit niet uitgesloten en voor zover dit wel het geval is moet het beleid onverbindend worden verklaard wegens strijd met artikel 4:84 van de Awb. Bij de toepassing van beleid dient altijd te worden getoetst of er aanleiding bestaat om toepassing te geven aan de inherente afwijkingsbevoegdheid. Volgens verzoekster heeft verweerder onvoldoende gemotiveerd waarom daaraan geen toepassing wordt gegeven. Bovendien vindt verzoekster het beleid kennelijk onredelijk. Tevens betoogt verzoekster dat is aangevoerd dat verweerder op grond van algemene beginselen van behoorlijk bestuur gehouden is om conform de "illegale bestuurspraktijk" te handelen en dat verweerder hierop onvoldoende gemotiveerd is ingegaan in het bestreden besluit. Daarnaast stelt verzoekster dat verweerder ten onrechte niets heeft gedaan met het feit dat zij onder de doelgroep van een eventuele pardonregeling valt. Verzoekster voldoet aan de voorwaarden zoals vermeld in de zogenoemde 13-12-brief. Verzoekster stelt te vallen onder het project terugkeer en niet te zijn uitgestroomd uit dat project als gevolg van haar keuze om haar procedure voor verblijf bij haar zoon te handhaven. Haar asielaanvraag dateert van vóór 1 april 2001 en zij heeft een zoontje zodat uitzetting op humanitaire bezwaren stuit. In een interne notitie van de IND van 15 december 2006 wordt vermeld dat de beëindiging van leefgeld van ex-ama's vallend onder Nidos, met uitzondering van de vreemdelingen die zelfstandig of MOB vertrokken zijn of geen verblijfsvergunning hebben gekregen, niet plaatsvindt. Voorts voert verzoekster aan dat verweerder haar ten onrechte niet heeft gehoord in bezwaar.

Ter zitting en naar aanleiding daarvan is - kort weergegeven - aanvullend naar voren gebracht dat het bestreden besluit onbevoegd is genomen. Volgens verzoekster is sinds 13 december 2006 niet de Minister van Justitie in deze bevoegd maar de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie. De Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie is bevoegd in zogenoemde PLEXA-procedures. Verwezen wordt naar een uitspraak van de voorzieningenrechter van deze rechtbank, nevenzittingsplaats Almelo, van 9 januari 2007 (kenmerk: AWB 06/62323). Eveneens wordt opgemerkt dat de bevoegde Minister haar bevoegdheden inzake het project beëindiging leefgeld van ex-ama's niet rechtsgeldig heeft gemandateerd aan het bestuur van het COA. Tevens heeft verzoekster gesteld dat verweerder onder het thans geldende beleid subsidie kan blijven verstrekken in het kader van bijzondere projecten en doeleinden voor jongvolwassenen. Verwezen is naar rechtsoverweging 2.11 van de uitspraak van deze rechtbank, nevenzittingsplaats Haarlem, van 27 februari 2003. Ter onderbouwing van de stelling dat verzoekster valt onder het project terugkeer verwijst verzoekster naar de brief van het COA aan Vluchtelingenwerk Nederland van 1 juli 2005 alsmede naar een uitspraak van deze rechtbank, nevenzittingsplaats Maastricht, van 28 december 2006 (kenmerk: AWB 06/59884). Aangegeven is dat verzoekster niet naar het vertrekcentrum in Vught is gegaan omdat zij dan op 17 oktober 2006 haar procedure voor verblijf bij haar zoon, die rechtmatig verblijf heeft in Nederland, had moeten intrekken. De aanvraag voor verblijf bij haar zoon is pas

Reg.nr. AWB 06/4472
AWB 07/374

6

ingediend op 3 oktober 2006 in verband met de hoogte van de leges. De enkele omstandigheid dat verzoekster deze aanvraag niet heeft willen intrekken, betekent nog niet dat verzoekster rechtsgeldig is uitgestroomd uit het project terugkeer. Ex-ama's blijven het recht behouden om weer terug te keren naar het vertrekcentrum. Verzoekster heeft het project terugkeer niet gefrustreerd. Vóór fase I van het project wist men al dat verzoekster een zoon heeft bij wie zij wil verblijven. Verzoekster heeft aangegeven dat zij niet kan terugkeren naar Guinee omdat zij geen paspoort heeft. Volgens verzoekster is uitgangspunt van het ama-beleid dat de financiering parallel dient te lopen aan ama's die moeten (en derhalve kunnen) terugkeren. Verzoekster wijst erop dat zij na het bereiken van haar achttiende jaar nog ruim drie jaar leefgelden heeft ontvangen en niet eerder door verweerder op de hoogte is gesteld van het tijdelijke karakter van leefgeld en dat zij aan deze uitvoeringspraktijk rechten kan ontlenen. Verzoekster denkt onder een eventuele pardonregeling te zullen vallen. Voorts is opgemerkt dat verzoekster niet in aanmerking komt voor een uitkering op grond van de WWB. Volgens verzoekster heeft de Afdeling zich nog niet uitgelaten over het door haar aangevoerde samenstel van bijzondere feiten en omstandigheden.

Beoordeling

De voorzieningenrechter stelt allereerst vast dat de Minister van Justitie bevoegd is gebleven inzake besluitvorming tot beëindiging van leefgelden. Blijkens het Koninklijk Besluit van 14 december 2006, nummer 06.004621 - het Wijzigingsbesluit beleidsterreinen van de aangelegenheden waarvan de Minister zonder portefeuille drs. M.C.F. Verdonk is belast - is genoemde bewindspersoon niet langer belast met de aangelegenheden betreffende Vreemdelingenzaken en is zij mede belast met de aangelegenheden betreffende Jeugdbescherming, Preventie en Reclassering. De voorzieningenrechter maakt daaruit niet op dat beëindiging van leefgelden niet langer een bevoegdheid van de Minister van Justitie is. Door verweerder is bevestigd dat deze bevoegdheid bij de Minister van Justitie is blijven rusten. Bij besluit van de Minister van Justitie van 19 november 2004, nummer 5329852/05/DJJ, is het COA mandaat verleend tot het nemen van besluiten inzake beëindiging van leefgelden aan ex-ama's alsmede tot procesbevoegdheid terzake. Blijkens het besluit van het Bestuur van het COA van 10 mei 2006 tot het verlenen van bevoegdheden krachtens ondermandaat conform voormeld mandaatbesluit van 19 november 2004 is de beslissing op bezwaar van 22 januari 2007 genomen door een daartoe bevoegde medewerker van het COA.

De aan verzoekster verstrekte leefgelden zijn beëindigd op grond van de hiervoor genoemde Beleidsregels. De voorzieningenrechter volgt niet de stelling van verzoekster dat dit kennelijk onredelijk beleid betreft. De voorzieningenrechter verwijst naar voormelde uitspraak van de Afdeling van 5 juli 2006 waarin reeds is geoordeeld dat de Beleidsregels niet kennelijk onredelijk zijn.

De voorzieningenrechter stelt met verweerder vast dat voormeld beleid nauwelijks ruimte biedt voor een belangenafweging ten aanzien van de beëindiging van de verstrekking van leefgelden. Gelet op de Beleidsregels en gezien de omstandigheid dat de afwijzende beslissing op verzoeksters asielaanvraag dateert van 5 september 2002 en het daartegen ingestelde beroep ongegrond is verklaard bij uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Utrecht, van 27 mei 2004, welke uitspraak is bevestigd door de Afdeling op 3 september 2004, alsmede gezien de omstandigheid dat verzoekster vanaf 23 augustus 2003 meerderjarig is, dient de verstrekking van leefgelden aan verzoekster in beginsel te worden beëindigd.

Reg.nr. AWB 06/4472
AWB 07/374

7

Naar het oordeel van de voorzieningenrechter stelt verweerder zich op goede gronden op het standpunt dat er geen aanleiding is om van voormeld beleid af te wijken onder toepassing van artikel 4:84 van de Awb. Bij de totstandkoming van het beleid is voorzienbaar geweest en is ook voorzien dat de beëindiging van leefgelden nadelige gevolgen heeft voor degenen die zich daarmee geconfronteerd zien. In het beleid is aansluiting gezocht bij de regelingen die gelden voor de beëindiging van uitkeringen van hen die als volwassen asielzoeker Nederland zijn binnengekomen. Daarin is beoogd te voorkomen dat ondanks een afwijzende beslissing op een asielaanvraag waaruit volgt dat men Nederland dient te verlaten, het verblijf hier te lande wordt bestendig door het blijven verstrekken van financiële ondersteuning. Verzoekster heeft erop gewezen dat zij jongvolwassene is en een kind heeft. Omstandigheden als deze zijn bij de vaststelling van het beleid in de overwegingen betrokken, zodat er geen sprake is van bijzondere omstandigheden. Verweerder heeft dan ook geen aanleiding hoeven te zien om in dit geval niet aan het beleid vast te houden.

Anders dan verzoekster stelt, biedt de circulaire van 13 juni 2002 geen grond om door te gaan met de betaling van leefgeld. De voorzieningenrechter overweegt in dit verband dat bedoelde circulaire is ingetrokken met de inwerkingtreding van de Beleidsregels die in casu zijn toegepast.

Een recht op verstrekking van leefgelden kan naar het oordeel van de voorzieningenrechter evenmin worden gebaseerd op artikel 9, tweede lid, van het Besluit kwaliteitsregels en taken voogdij- en gezinsvoogdijinstellingen, gelet op het bepaalde in dat artikel. Daarbij wijst de voorzieningenrechter erop dat dit Besluit per 1 januari 2005 is ingetrokken.

Tevens overweegt de voorzieningenrechter dat het rechtszekerheids- noch het vertrouwensbeginsel eraan in de weg staat om de bestendige praktijk van verstrekking van leefgeld aan ex-ama's te beëindigen middels het formuleren en toepassen van beleid daarop gericht. Daarbij acht de voorzieningenrechter van belang dat gesteld noch gebleken is dat verzoekster rauwelijks is geconfronteerd met de beëindiging van haar leefgeld. Alvorens daartoe over te gaan zijn er diverse gesprekken met haar geweest, zodat zij zich daarop kon instellen.

Voorts is de voorzieningenrechter van oordeel dat verzoekster aan de voorwaarden zoals vermeld in de brief van de Minister President aan de Voorzitter van de Tweede Kamer der Staten-Generaal van 13 december 2006 (TK, 2006-2007, 19 637, nr. 1114), de zogenoemde 13-12-brief, en de toelichting daarop, geen aanspraak kan ontlenen op continuering van de verstrekking van leefgelden aan haar. De voorzieningenrechter overweegt in dit verband dat verweerder zich op goede gronden op het standpunt stelt dat verzoekster niet valt onder de doelgroep van het kabinetsbesluit omdat verzoekster is uitgestroomd uit het project terugkeer, nu zij bezwaar heeft gemaakt tegen de afwijzing van haar aanvraag tot verlening van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd en verzoekster tevens heeft verzocht om een voorlopige voorziening zodat zij dat bezwaar in Nederland mag afwachten. Zodoende heeft verzoekster namelijk te kennen gegeven dat zij in Nederland wil blijven en niet wil terugkeren naar haar land van herkomst. Uit het rapport vertrekgesprek 2 (fase 1), welke als bijlage bij het bestreden besluit is gevoegd, blijkt naar het oordeel van de voorzieningenrechter genoegzaam dat verzoekster is gewezen op de consequenties van het handhaven van het door haar ingediende verzoek om een voorlopige voorziening in de verblijfsrechtelijke procedure. Verzoekster is toen voorgehouden dat haar voorzieningen zouden worden beëindigd op 24 oktober 2006, dat zij niet in een vertrekcentrum zou worden

Reg.nr. AWB 06/4472
AWB 07/374

8

geplaatst en dat zij met het beëindigen van de voorzieningen zou uitstromen uit het project terugkeer.

Reeds gelet op de omstandigheid dat verzoekster meerderjarig is, levert de beëindiging van haar leefgeldten geen strijd op met het bepaalde in het IVRK.

Gelet op de Beleidsregels en gezien hetgeen hiervoor is uiteengezet, heeft verweerder naar het oordeel van de voorzieningenrechter op goede gronden de verstrekking van leefgeldten aan verzoekster beëindigd.

De beantwoording van de vraag of verzoekster in aanmerking komt voor een uitkering ingevolge de WWB, doet aan voormeld oordeel niet af.

Voor het oordeel dat het bestreden besluit tot stand is gekomen in strijd met het bepaalde in de artikelen 3:2, 3:4 en 3:46 van de Awb acht de voorzieningenrechter geen grond aanwezig.

Gezien het vorenoverwogene omtrent het beleid en de ruimte om daarvan af te wijken, is de voorzieningenrechter voorts van oordeel dat verweerder het bezwaar terecht als kennelijk ongegrond heeft aangemerkt en op grond van artikel 7:3, aanhef en onder b, van de Awb van het horen in bezwaar heeft kunnen afzien.

Nu nader onderzoek naar het oordeel van de voorzieningenrechter redelijkerwijs niet kan bijdragen aan de beoordeling van de zaak, bestaat er aanleiding om toepassing te geven aan artikel 8:86, eerste lid, van de Awb. Het beroep wordt derhalve ongegrond verklaard.

Gegeven de beslissing in de hoofdzaak komt het verzoek niet voor toewijzing in aanmerking.

De voorzieningenrechter ziet geen aanleiding voor een proceskostenveroordeling.

Reg.nr. AWB 06/4472
AWB 07/374

9

3. Beslissing

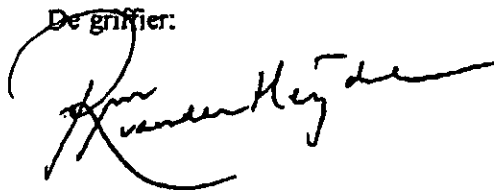
De voorzieningenrechter,

recht doende:

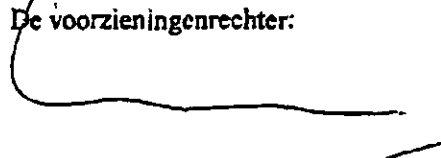
1. verklaart het beroep ongegrond;
2. wijst het verzoek om een voorlopige voorziening af.

Deze uitspraak is gedaan door mr. A. van 't Laar als voorzieningenrechter. De beslissing is, in tegenwoordigheid van R.A.M. van der Heijde als griffier, uitgesproken in het openbaar op 21 maart 2007.

De griffier:

De voorzieningenrechter:

Een belanghebbende - onder wie in elk geval verzoekster wordt begrepen - en verweerder kunnen tegen deze uitspraak - voor zover die betrekking heeft op het beroep - hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, postbus 20019, 2500 EA 's-Gravenhage. De termijn voor het indienen van het beroepschrift bedraagt zes weken en vangt aan met ingang van de dag na die waarop het afschrift van deze uitspraak is verzonden. Voor informatie over de wijze van indienen van het hoger beroep kunt u www.raadvanstate.nl raadplegen.

VERZONDEN 27 MAART 2007

PIETERS
ADVOCATEN

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
2764	
B	- 8 MEI 2007
ZAAKNR.	3231
AAN:	VI
BEHANDELD: DD:	PAR:

mr. G.J. Dijkman
Mw. mr. J.A. Pieters
mr. A.P. van Stralen
Mw. mr. L.M. Straver

Afdeling bestuursrechtspraak van de
Raad van State
Postbus 20019
2500 EA 's-Gravenhage

Per fax: 070-3651380

Betreft :
Uw kenmerk : Nieuwe zaak hoger beroep PLEXA
Griffierechten s.v.p. in rekening-courant van gemachtigde boeken
Ons kenmerk : 06062ST

Utrecht, 8 mei 2007

Hoger beroepschrift

geboren op _____ van Guinese nationaliteit.
hierna te noemen appellante, wonende te _____
domicilie kiezende te Utrecht aan de Kruisstraat 307 (Postbus 13017 3507 LA)
ten kantore van de advocaat mevrouw mr. L.M. Straver, die hierbij verklaart te dezer
zake bepaaldelijk te zijn gevolmachtigd door mevrouw _____ tot het indienen
van dit hoger beroepschrift en als zodanig in deze procedure zal optreden.

Appellante is als ama Nederland ingereisd en heeft hier asiel aangevraagd. Zij is onder voogdij van Nidos gesteld en heeft leefgelden ontvangen. Op 6 september 2006 is zij in de gelegenheid gesteld mondeling haar zienswijze naar aanleiding van het voornemen tot beëindiging van het leefgeld naar voren te brengen. Op 14 september 2006 heeft de gemachtigde zich in deze procedure bij het COA te Rotterdam gesteld. Bij beschikking van 24 oktober 2006 is besloten de verstrekking van het leefgeld aan appellante met onmiddellijke ingang te beëindigen. De beschikking is aan appellante per post verzonden op 24 oktober 2006. Op 14 november 2006 heeft appellante tegen deze beschikking een bezwaarschrift en een verzoekschrift tot het treffen van een voorlopige voorziening ingediend. Op 8 december 2006 is dit bezwaar van nadere gronden voorzien en op 21 december 2006 van nadere stukken. Op 23 november 2006 en op 13 december 2006 zijn de gronden bij de vovo ingediend. Bij beschikking van 22 januari 2007 is het bezwaarschrift kennelijk ongegrond verklaard. Deze beschikking is bekend gemaakt door toezending per post op 23 januari 2007 aan de gemachtigde. Op 29 januari 2007 heeft appellante tegen dit besluit een beroepschrift op nader aan te voeren gronden ingediend. Tevens is op 29 januari 2007 het petitum van het verzoek gewijzigd. Aanvullende gronden en stukken (vijftal producties) bij het beroep- en verzoekschrift zijn op 1 februari 2007 ingediend. Op 2 februari 2007 is het verzoek ter zitting behandeld. De behandeling is geschorst teneinde partijen in de gelegenheid te

Postbus 13017, 3507 LA Utrecht

Kruisstraat 307, 3581 GK Utrecht

Telefoon 030-2716655, Fax 030-2716672

E-mail: info@pietersadvocaten.nl, www.pietersadvocaten.nl

stellen aanvullende gronden en verweren in te dienen. Op 6 februari 2007 heeft appellante het beroep en het verzoek van aanvullende gronden voorzien. Op 8 februari 2007 heeft verweerder een aanvullend verweerschrift ingediend. Appellante heeft tenslotte op 9 februari 2007 aanvullende stukken aan de rechtbank toegestuurd. Bij uitspraak van 21 maart 2007 heeft de rechtbank het beroep ongegrond verklaard en het verzoek tot het treffen van een voorlopige voorziening afgewezen. Deze uitspraak is per aangetekende post op 27 maart 2007 aan de gemachtigde van appellante gezonden.

Hierbij stelt appellante tijdig hoger beroep in tegen de uitspraak van 21 maart 2007 waarbij haar beroep ongegrond is verklaard. Een afschrift van deze uitspraak is bijgevoegd.

Appellante kan zich niet verenigen met de aangevallen uitspraak en dient hiertegen de volgende grieven aan:

Grief 1

Ten onrechte heeft de voorzieningenrechter vastgesteld dat de Minister van Justitie bevoegd is gebleven inzake besluitvorming tot beëindiging van leefgeldten. Ten onrechte maakt de voorzieningenrechter uit het Koninklijk Besluit van 14 december 2006 met nummer 06.004621 niet op dat beëindiging van de leefgeldten niet langer een bevoegdheid van de Minister van Justitie is.

Toelichting

In beroep heeft appellante betoogd dat het besluit op bezwaar van 22 januari 2007 onbevoegd is genomen, nu sinds 14 december 2006 blijkens de brief van de Minister-President van 13 december 2006 aan de Tweede Kamer niet de Minister van Justitie de verantwoordelijke minister is voor de directie Jeugdbescherming, Preventie en Reclassering doch de Minister voor Integratie, mevrouw Verdonk. Als bijlage treft u een afschrift van het Koninklijk Besluit aan. De zinsnede in dit besluit dat mevrouw drs. M.C.F. Verdonk mede is belast met de aangelegenheden betreffende Jeugdbescherming, Preventie en Reclassering ziet niet op een gezamenlijke bevoegdheid van zowel de Minister van Justitie als mevrouw Verdonk doch op het feit dat zij zowel ten aanzien van Integratie als ten aanzien van Jeugdbescherming, Preventie en Reclassering de bevoegde bewindspersoon is.

Het besluit is genomen namens de Minister van Justitie en komt om deze reden reeds in beroep voor vernietiging in aanmerking. De voorzieningenrechter heeft zulks miskend. Eveneens heeft appellante in beroep in dit verband opgemerkt dat de ten tijde van het nemen van de beslissing op bezwaar de bevoegde Minister (Integratie, Jeugdbescherming, Preventie en Reclassering) haar bevoegdheden inzake het project beëindiging leefgeldten ex-ama's niet rechtsgeldig heeft gemandateerd aan het Bestuur van het Centraal Orgaan opvang Asielzoekers.

Grief 2

Ten onrechte heeft de voorzieningenrechter het beleid, zoals neergelegd in de beleidsregels van 19 november 2004 (Staatscourant 14 januari 2005, nr. 10, pagina 9) niet kennelijk onredelijk geacht. De voorzieningenrechter heeft niet onderkend dat het uitgangspunt in de beleidsregels inhoudende dat het leefgeld dient te worden beëindigd na het bereiken van de 18 jarige leeftijd omdat er geen wettelijke grondslag tot verstrekking van deze leefgelden bestaat, onjuist is. Ten onrechte is de voorzieningenrechter daarbij niet ingegaan op de wettelijke grondslagen die appellante heeft gegeven voor verstrekking van de leefgelden in de periode vanaf 1 januari 2005.

Toelichting

Appellante heeft in beroep betoogd dat het uitgangspunt in de beleidsregels inhoudende dat het leefgeld dient te worden beëindigd na het bereiken van de 18 jarige leeftijd omdat er geen wettelijke grondslag tot verstrekking van deze leefgelden bestaat, onjuist is. Zowel uit pagina 2 van de, weliswaar ingetrokken, circulaire van 13 juni 2002 blijkt dat de Minister van Justitie een bevoegdheid tot het verstrekken van leefgelden aan vreemdelingen die ouder zijn dan 18 jaar heeft als ook blijkt dit uit de sinds 1 januari 2005 geldende ongewijzigde wetgeving (Wet op de Jeugdzorg en artikel 11 Besluit subsidie rechtspersonen voor voogdij en gezinsvoogdij instellingen vreemdelingen). De Minister van Justitie kan subsidie blijven verstrekken in het kader van bijzondere projecten en doeleinden jongvolwassenen. Nu de Minister van Justitie wel degelijk een bevoegdheid heeft tot het verstrekken van leefgelden aan ex-ama's, doch dit niet onderkent in de beleidsregels maar zelfs als grondslag tot beëindiging een juridisch onjuist uitgangspunt hanteert, zijn deze beleidsregels wel degelijk kennelijk onredelijk. Uw College heeft zich in de door de voorzieningenrechter aangehaalde uitspraak van 5 juli 2006 niet over deze grief uitgelaten.

Grief 3

Ten onrechte is de voorzieningenrechter van oordeel dat appellante aan de voorwaarden zoals vermeld in de brief van de Minister-President aan de Voorzitter van de Tweede Kamer der Staten-Generaal van 13 december 2006 (TK, 2006-2007, 19 637, nr. 1114) en de toelichting daarop, geen aanspraak kan ontlenen op continuering van de verstrekking van leefgelden aan haar. Ten onrechte is de voorzieningenrechter met verweerder van oordeel dat appellante niet valt onder de doelgroep van het kabinetsbesluit omdat zij is uitgestroomd uit het project terugkeer.

Toelichting

Appellante heeft in beroep naar voren gebracht dat verweerder ten onrechte in de bezwaarprocedure in het kader van de heroverweging van het primaire besluit niets gedaan heeft met het feit dat zij onder de doelgroep van een eventuele pardonregeling valt. Appellante valt onder het gewijzigde kabinetsbesluit, zoals neergelegd in de brief van de Minister-President van 13 december 2006 aan de Tweede Kamer. Zij valt namelijk onder Project Terugkeer, nu zij voor 1 april 2001 een

PIETERS ADVOCATEN

asielaanvraag heeft ingediend en zij een zoontje heeft zodat uitzetting op humanitaire bezwaren stuit. Dit blijkt uit de brief van verweerder zelf aan Vluchtelingenwerk Nederland van 1 juli 2005 (productie 3 van 1 februari 2007). Slechts degenen die zelfstandig de opvang hebben verlaten of mob zijn gegaan, zouden uit het project Terugkeer zijn uitgestroomd. Dit zijn de enige twee wijzen waarop appellante rechtmatig uit het project Terugkeer kan stromen. Ter nadere staving van de juistheid van haar betoog heeft appellante onder meer verwezen naar de interne notitie van de IND van 15 december 2006 (op 29 januari 2007 overgelegd). Hierin staat vermeld dat het leefgeld van ex-ama's wel mag worden beëindigd indien zij een verblijfsvergunning hebben of zelfstandig of MOB zijn vertrokken. Deze situatie doet zich in deze zaak echter niet voor, hetgeen a contrario redenerend moet inhouden dat het leefgeld niet beëindigd mag worden. Hoewel appellante in haar ogen verschoonbaar niet naar het Vertrekcentrum in Vught is gegaan, nu zij niet haar procedure voor verblijf bij zoon wenste in te trekken gezien alle ongewenste consequenties ten aanzien van gescheiden van haar zoontje uitgezet worden en art. 4:6 Awb, is appellante hierdoor niet rechtsgeldig uit het Project Terugkeer gestroomd. Het feit dat verweerder zulks wel heeft beweerd en medegedeeld aan appellante op 17 oktober 2006, doet hier niets aan af. De voorzieningenrechter heeft zulks niet onderkend.

Redenen waarom:

zich thans wendt tot Uw College met het eerbiedig verzoek het hoger beroep gegrond te verklaren, de uitspraak van de voorzieningenrechter van de rechtbank te Rotterdam van 21 maart 2007 (07 / 734) in de beroepsprocedure te vernietigen, het bij de rechtbank ingestelde beroep gegrond te verklaren en het besluit van het COA van 22 januari 2007 te vernietigen en te bepalen dat het COA met inachtneming van Uw uitspraak binnen vier weken een nieuw besluit op het bezwaarschrift dient te nemen, met veroordeling van verweerder in de proceskosten.

Welk doende enz.

Gemachtigde,
L.M. Straver